

Když pojedli, zeptal se Ježíš Šimona Petra: „Šimone, synu Janův, miluješ mne víc než ti zde?“ Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád.“ Řekl mu: „Pas mé beránky!“ Zeptal se ho podruhé: „Šimone, synu Janův, miluješ mne?“ Odpověděl: „Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád.“ Řekl mu: „Buď pastýřem mých ovcí!“ Zeptal se ho potřetí: „Šimone, synu Janův, máš mne rád?“ Petr se zarmoutil nad tím, že se ho potřetí zeptal, má-li ho rád. Odpověděl mu: „Pane, ty víš všechno, ty víš také, že tě mám rád.“ Ježíš mu řekl: „Pas mé ovce! Amen, amen, pravím tobě: Když jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodil jsi, kam jsi chtěl; ale až zestárneš, vztáhneš ruce a jiný tě přepáše a povede, kam nechceš.“ To řekl, aby mu naznačil, jakou smrtí oslaví Boha. A po těch slovech dodal: „Následuj mne!“ J 21, 15-19

„Následuj mne!“

Když ji miluješ, není co řešit. Zní možná až doteď v jedné reklamě. Když ji miluješ a je už celkem jedno koho, důležité je, že miluješ, a pak už není co řešit. A ptá se tak Ježíš jednoho ze svých učedníků, aby zjistil, jestli ho miluje. A ten mu na to odpoví, že přece ty sám víš, že tě mám rád a nemusím ti to už nijak zvlášť sdělovat, a tak mu Ježíš svěří své beránky asi jako vděčnost za jeho přímou a lásku, za to, že ho má rád, i když ho třeba nemiluje, ale aspoň ho má rád, dokonce víc než kdokoli jiný. Co víc si na otázku, jestli tě někdo miluje slyšet než to, že ty sám víš, že tě mám rád. Co by za to chlapani a děvčata v dnešní dali a dala než takhle jednoduchou odpověď, že ty víš, že tě mám rád. Takhle jednoduše, takhle přímo, takhle jasně.

Ale miluješ mě skutečně? Ptá se Ježíš podruhé bez ohledu na to, jestli v tom je ještě někdo jiný. Ale vždyť víš, že tě mám rád, zopakuje mu celkem pohotově Šimon Petr, syn Janův a Ježíš mu za to svěří své ovce. Nejdřív to byli beránci, teď už i ovce, pokrok k nezaplacení. Jako odpověď na učednickou lásku a svým způsobem i věrnost mu Ježíš svěřuje teď už celé své stádo. Jako by i naše stáda, ať už jsou v tom jen beránci nebo i ovce, jen pár lidí nebo i několik desítek, byla závislá na tom, copak, jaký k nim máme vztah, ale jak se vztahujeme k jejich majiteli či nositeli, k tomu, kdo je má na starost, kdo za ně nese určitou odpovědnost, kdo ví, že pást se má především s láskou, ať už ho miluješ nebo jen máš rád. Buď pastýřem...

Jenže mezi láskou a milováním je rozdíl. A tak až napotřetí zazní ta otázka ještě jinak, tentokrát jestli mě máš rád. Copak milovat, za to se klidně dávají napřed beránci a pak i ovce, ale mít někoho rád, to už jako by bylo něco jiného. I my se tu milujeme o sto šest, ale máme se i rádi? Nebo spíš se tu máme celkem rádi, ale milujeme se? A kromě toho, že na to slyšíme buď pastýřem, tak nakonec i pas. Nejen buď pastýřem, ale i pas mé beránky a teď už i ovce, od beránků, přes pastýře až k ovcím. Lásku se tak dá přirovnat k pastvě, někoho milovat totiž znamená otevřít se i jiné rovině lidského života, láskyplnému vztahu a mít rád znamená moci mu svěřit i něco svého, ať už je to brav či skot nebo rovnou celé stádo a dát mu svou lásku.

A tím i pastvu. Máš mě rád, totiž mimo jiné znamená, mám ti co dát, což mimo jiné znamená, něco pro tebe mám, ale také nějaký tu pro tebe jsem, a to především a v tomto případě jako pastýř. A ten díky tomu, že všelicos ví, tak ví i to, že má někoho rád a ví to i ten, koho má ten někdo rád, Pán Ježíš, který mu na jeho lásku na oplátku řekne, kdo je ten, komu svěřuje svá stáda a jak k tomu došel. A došel k tomu tak, že když je člověk mladší, všechno nebo spíš většinu věcí si dělá sám, sám se přepáše a chodí si, kam chce a ne, že by si přímo dělal, co chtěl, ale má odpovědnost čistě sám za sebe a ne, že by se staral jen o sebe, ale rozhoduje víceméně sám za sebe. Třeba ani nemusí k sobě nikoho mít, i když je to někdy i leckdy lepší.

Neboť když pak člověk zestárne, dostává se víceméně do rukou druhých, vztahuje své ruce k druhému, který ho už přepáše a vede i tam, kam ten dotyčný třeba ani nechce. Mezi mládím a stářím ale není zas takový rozdíl, mládí k tomu musí dospět a stáří pro to musí uzrát. Dospět k tomu, že patří i někomu jinému než sobě a uzrát pro to, že uznat, že i mladí mohou mít v něčem pravdu nebo pravdu, mohou mít nějaký názor, který se nemusí bát projevit a nemusí to být nutně špatně. Mládí je dost často o pohledu na svět, názoru či pravdě, kterou nemáme my, ale která má nás a stáří zase o zkušenosti, o tom, co bylo dřív, ale teď už to tak není ale také o uznání času, prostoru a pravdy toho druhého, kterou nemáme my, ale která má nás.

A platilo to i pro Pána Ježíše, který si nejdřív a občas tak trochu dělal, co chtěl, než se svěřil tomu, který byl nad ním, ale jako jeho otec i s ním, jen k tomu oba museli jakoby dojít. Otec ke svému synu a syn ke svému otci. A teprve poté se mohli potkat jakoby oba, i když to bylo až ve smrti. Tou ho Bůh přijal jakoby k sobě, aby ho následně mohl i vzkřísit a on tak svou smrtí mohl i jeho, totiž Boha oslavit. Aby se totiž někdy mohlo něco nového zrodit, někdo nový narodit či něco nového vzniknout nebo se vůbec nějak potkat, nové se starým či staré s novým, musí to občas projít cestou ne snad smrti, spíš jakousi proměnou, která může být i k dobrému, to, když se tím starým ať už je to smrt nebo něco jiného oslaví právě to nové, totiž Bůh.

A že Bůh není nic nového? Ale kdeže, pokud je totiž v naší společnosti něco nového, tak je to kromě aktuálně stále zavřených kostelů a tím i přesun společné oslavy Boha na internet či do rodinných domácností úplně nové tázání se právě po Bohu a jeho přítomnosti, a to nejen na nebesích, kde byl tak trochu vždycky, ale také, a právě i na této zemi. A tak i když nám teď třeba může chybět společenství, nechybí nám Bůh, který se jen zrovna teď projevuje trochu jinak, než jak jsme byli zvyklí i než jak bychom si možná i my sami přáli. Projevuje se tak, že nám nyní dává příležitost a šanci se trochu usebrat, ujasnit si, co dál, a především si plno věcí právě v tomto čase uvědomit, abychom i jeho mohli opět oslavit. Ideálně s úsměvem na tváři.

A po tom všem, po všech těch slovech i sám Ježíš dodává: následuj mne! Následuj mne, následuj mne. Už nejen pojď a přesvědč se, už i následuj mne. Jeden z dalších obrátů na skutečné a opravdové cestě k Bohu. Následuj mne. Víš, milý Šimone Petře, synu Janův a pastýři mých ovcí a beránků, problém není ani tak v tobě nebo ve mně, tady jde spíš o to stádo, které paseš, o všechny ty ovce a beránky, které máš rád, a proto i pro ně něco máš a v současné době o lidské společenství, které potřebuje pastýře, který i mě bude následovat ideálně s úsměvem na tváři. Následuj mne, totiž neznamená nijak slepě ani jen proto, že to tak má být, ale to, že vím, proč tak činím, k oslavě Boha a proto, aby i to lidské společenství mělo z čeho žít.

Následuj mne, říká Ježíš Šimonu Petrovi jako závěrečnou pointu celého jejich rozhovoru, ale říká to i nám, kteří hledáme, ale nenalzáme a kteří moc dobře víme, že problém není v nás ani ve společnosti či společenství, jehož jsme součástí, problém totiž může být i v té pastvě, a to ne v tom, že bychom neměli co jíst nebo že by neměl kdo jíst, ale v její formě či podobě. Té, která často potřebuje jen se někomu či něčemu odevzdat, do něčích rukou, na něčí cestu či se něčím přepásat, aby zjistila, že jí často chybí úplně obyčejný úsměv na tváři a radost ze života. Neboť na co se už teď těšíme možná ze všeho nejvíc, až se nám na naše tváře opět vrátí úsměvy, které zpod rouškou nejsou moc vidět, ale také radost ze společenství kolem nás.

Pane Ježíši Kriste, ty nás neustále učíš, učíš nás, jak tě následovat, učíš nás, jak tě mít rád, učíš nás, jak a čím pást tvá stáda. Ale také nás učíš, co všechno napomáhá k oslavě Boha.